

Onu Bekliyorum

– Mehmet ÇİFTÇİ · 03 Mart 2025

Ve sonunda nihayet o geldi. Ama bu sefer bomboş karşılıyorum onu. Herşey onun gelişini müjdeledi. Parlak bir renge büründü sabah vakitleri. Beyaz, metalik bir renge. Ağaçlarımız uyandı. Süslerini taktılar ve...

Havalar bir acayip oldu. Sait Faik "bir insanı sevmekle başlar herşey..." diyor. Bahar geldi bile. Ben kimseye aşık değilim. Ben hiçbir baharı aşksız geçirmemiştım. Ama bu sefer yok. Duvarımdaki kartpostallarım bile anlamsızlaştı, bir acayip baktım onlara. Alışmış ve biraz da ölü gözlerle.

Bazı geceler kabus görüyorum. Sabah ezanında uyanıyorum. Kimsenin hayali gelmiyor gözlerimin önüne. Kimse için şiir yazmıyorum. Memleketi "kurtaran" şiirleri bırak, kendime bile yardımı olmayan şiirler yazıyorum. Hayır! Artık şiir de yazmıyorum. Akşamları ufuklarda kayboluyor gözlerim. Mat bir kuraklık var beynimde. Gece ışıkları yanıp yanıp sönüyor bir kasabanın. Karanlıktaki ağaçlar ellerini gökyüzüne açmış yağmur bekliyor. Kupkuru bir ova. Sapsarı tarlalar... Ama buğday değil, kuru topraklar var.

Yürüyorum yollarda. Gözlerimin içinde insanlar. Gözlerim ağaçlarda. Bembeyaz çiçeklerde. Gözlerimde insanlar. İnsanlar beynimde. Beynim, asla tanıyamayacağım sevgilimin yüreğinde. Bahar vakitsiz geldi. Artık bakamıyorum pencereden dışarıya.

"Karşı damda bir güneş parçası" yok everin çatlarında. Güneş yok, bulut var; ve benim geçen bahardan kalma bir hüznüm var. Kanıyor bilinçsizce açtığım tüm yaralar... Yaralarım bahar basıyorum durur diye. Ama nafile. Bir dergide okudum, yeniden doğuş deniyor bu mevsime. Bu mevsim ölümün mevsimi değil.

Sabah kalktım. Sessizce kahvaltı yapmak istiyordum. Dışarıda kupkuru bir hava, ne yağmur ne güneş... Metalik bir bulut kütlesi hakim mavi sevgilime. Canım kahvaltı istemedi. Acı bir kahve çekti canım. Dışarı çıktım. Sokağımdan sessizce geçtim. Sessiz olan sokağımdan geçtim. Hala ağaçların dalları bembeyaz çiçeklerle donanmıştı. Bu böyle sürüp gidecekti. Sabah kalkacaktım, hava donuk ve mat ve ayrıca kupkuru olacaktı, sokağımdan sessizce geçecektim ve ağaçlarda hep beyaz çiçekler olacaktı...

Bu böyle sürüp gitmeyecek ama. Yolda bazı tanıdıklarımı gördüm. Parka gittim oturdum. Upuzun bir zaman sadece düşündüm. Çok kişi gelip geçti önümden. Birçok kimse geldi geçti anılarımın penceresinden. Bahar gelmişti ama o gelmemişti. O hala gelmemişti. Delirecek gibiydim. Beni böyle görenler derdin var dediler. Sustum, konuşmadım. Sadece onu bekliyordum. Başımı kaldırıp göğe baktım; alnıma bir damla düştü.

İşte! O gelmişti!..

(Bunu ne zaman yazdığımı bilmiyorum. Belki 2004 veya 2005 olabilir. Tarih koymamışım.)